

ת"פ 46506/01/16 - עימד אבו טה, אחמד אל דחל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 46506-01-16 מדינת ישראל נ' אבו טה ואח'
תיק חיצוני: 17329/2016

בפני כבוד השופט אבשלום מאושר
העותרים
1. עימד אבו טה
2. אחמד אל דחל (עציר)
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

המלטה בעניין עתירה לגילוי ראיה.

מבוא

כנגד הנאשמים תלוי ועומד כתב אישום, מיוחסות להם עבירות כדלקמן:

לנאשם 1:

החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית- עבירה בניגוד לסעיפים 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה) + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

הפרעת שוטר במילוי תפקידו- עבירה בניגוד לסעיף 275 לחוק.

לנאשם 2:

החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית- עבירה בניגוד לסעיפים 7(א) + 7(ג) רישא לפקודה + סעיף 29(א) לחוק.

הפרעת שוטר במילוי תפקידו- עבירה בניגוד לסעיף 275 לחוק.

החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית- עבירה בניגוד לסעיפים 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודה.

הפרת הוראה חוקית- עבירה בניגוד לסעיף 287 (א) לחוק.

הנאשמים מואשמים בזאת כדלקמן:

על פי החלק הכללי לכתב האישום, ביום 15.6.14, במסגרת מ"ת 12323-15-14 של בית משפט השלום בראשון לציון, שוחרר הנאשם 2 "מעצר אדם" תחת פיקוחו התמידי של הערב מר אבו דחל אידי ת.ז. 037725603, בן דודו של הנאשם (להלן: ההוראה החוקית).

לפי כתב האישום, במועדים הרלוונטים לכתב האישום, היה הנאשם 1 הבעלים של רכב מסוג שברולט מ"ה 63-124-26 (להלן: הרכב). ביום 12.1.16, בשעה 17:30 לערך, על כביש ברחוב בני ברית בעיר אשדוד, נהג הנאשם 1 ברכב, כשהנאשם 2 יושב בכיסא הנוסע הקדמי.

בהמשך, עצר הנאשם 1 את נסיעתו, בהמתנה בצומת מרומזר. עוד בהמשך, ניגש אל הרכב השוטר אברהם מנגסטו (להלן: השוטר מנגסטו), כשהוא חבוש בכובע מזהה והתקרב אל מקום מושבו של נאשם 2 ברכב. מיד בסמוך, לאחר המתואר לעיל, הורה השוטר מנגסטו מספר פעמים לנאשם 2 בקול רם "פתח את הדלת, משטרה", אך נאשם 2 לא עשה כן.

בהמשך, לא נענה הנאשם 2 להוראת השוטר מנגסטו, ואף נעל בפניו את הדלת בעזרת כפתור הגעילה המובנה בה, וזאת בכוונה להפריע או להכשיל את השוטר מנגסטו.

בד בבד למתואר לעיל, ניגש מצידי השני של הרכב, השוטר אומרי אלמליח (להלן: השוטר אלמליח) אל דלת הרכב השמאלית קדמית, מקום מושבו של נאשם 1, אשר היתה נעולה וחלון הרכב היה פתוח בחציו (להלן: החלון).

מיד ובסמוך לאחר המתואר לעיל, פנה השוטר אלמליח אל הנאשם 1, באמרו לו דרך החלון: "משטרה" והורה לו, כשהוא ממלא את תפקידו כחוק, "תפתח את הדלת", אך הנאשם 1 לא נענה להוראתו, וזאת בכוונה להפריע או להכשיל את השוטר אלמליח.

במקום ובמועד כתתואר לעיל, החזיק הנאשם בנעלו הימנית, סם מסוכן מסוג הירואין, כשהוא מחולק לשלוש מנות שונות, הארוזות בנפרד, במשקל כולל של 1.546 גרם נטו, שלא לצריכה עצמית, ללא היתר כדון או רישון מאת המנהל.

במקום ובמועד האמור לו, החזיק נאשם 2 בכיסו סכום כסף בסך 2,260 ₪.

במקום ובמועד כאמור לעיל, החזיק הנאשמים בצוותא חדא, סם מסוכן מסוג קוקאין, כשהוא מחולק לארבע מנות שונות, הארוזות בנפרד, במשקל כולל של 0.616 גרם נטו, שלא לצריכתם העצמית, ללא היתר כדון או רישון מאת המנהל, כשהם מונחים בתוך שקית שקופה (להלן: השקית) על התווך שבין הפקק הסגור של צינור התדלוק ובין דלת תא התדלוק (להלן: תא התדלוק).

במקום ובמועד המתוארים לעיל, החזיקו הנאשמים, בצוותא חדא, סם מסוכן מסוג הירואין, כשהוא מחולק לעשרים ושלוש מנות, הארוזות בנפרד בשקיות, במשקל כולל של 10.5248 גרם נטו, שלא לצריכתם העצמית, ללא היתר ובלי שקיבל לכך רשות מאת המנהל, כשהם מונחים באותה שקית האמורה לעיל בתא התדלוק.

במשניש כמתואר לעיל, הפר הנאשם 2 את ההוראה החוקית שניתנה מאת בית המשפט.

ב"כ הנאשמים 1 ו-2 הגישו עתירה לגילוי ראיה.

ביום 11.4.16 התקיים דיון במעמד הצדדים בעתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), והמשך הדיון התקיים במעמד התביעה ובנוכחות רכז המודיעין.

טיעוני הצדדים

ב"כ העותר 1 מבקש לחשוף אך ורק את שעת מסירת המידע ולהיתר למודיע להעיד. לדבריו, מדובר ברכב שבבעלותו, אך הוא לא המשתמש היחיד ברכב אלא גם בני משפחתו ואחרים. עוד מסר העותר 1, כי יש לו סכסוכים עם כמה מפשעות ובניכוש שוב בדיקת ט"א על החומר שנתפס, ובנסיבות האמורות ביקש להעיד את המודיע ובידי לטעיין להגנה.

העותר אינו מבקש לחשוף את זהותו של המודיע אלא לאפשר לו להעיד, בטענה כי עדותו תשפוך אור באשר להעדר מעורבותו, שכן סבור הוא שהמודיע יודע מי טמן את הסמים בצמוד למכסה תא הדלק, או אף החביא זאת בעצמו, או מעורב בדרך אחרת.

עוד הוסיף העותר 1 כי להבנתו מדובר במשמרת צהריים של הבלשים שערכו פעילות על פי מידע וכי החיפוש נערך בסביבות השעה 18:15, כך שלדבריו המידע המודיעיני היה ברשות החוקרת, לכל המאוחר, בשעות הצהריים המוקדמות, וכי לכאורה המידע היה בתחילת המשמרת והפעילות בוצעה במהלך המשמרת ולא נרשם שהמידע התקבל בעיצומה של המשמרת.

במצב דברים זה, סבור העותר 1 כי מדובר במידע שהיחידה החוקרת יכלה להשיג בדרך של הוצאת צו ולא להזדרז ולעשות חיפוש, בהתחשב בעובדה שאין מידע מודיעיני כנגד המבקש, מ"ר מלא של הרכב, כתובת מדויקת וכיו"ב.

בנסיבות האמורות מבקש העותר 1 להורות על הסרת החיסיון בדבר שעת מסירת המידע, שכן הוא סבור שפער של מספר שעות בין קבלת המידע לבין החיפוש יתרום להגנה באופן משמעותי.

ב"כ העותר 2 סבור כי בתיק החקירה לא נמצאה ראיה לכך שמדובר בתיק אשר מבוסס על מידע מודיעיני, לרבות העברת רפארפראז להגנה.

עותר 2 סבור כי קיים אינטרס ציבורי להעברת מלאו חומר החקירה על מנת שיוכל לנהל את הגנתו בדיון כראוי ולכן יש מקום להורות על הסרת החיסיון שהוטל על חלק מחומר החקירה.

עוד הוסיף העותר 2 כי במידה והמידע אשר התקבל מצביע בהכרח על זהותו של "שותף" לביצוע העבירה המיוחסת לעותר, הרי שפעולת החקירה מעין הפעלת סוכן על כל המשתמע מכך. אם הידיעה מיוחסת לנאשם 1, הרי ישנה רלוונטיות לחוקיות הפעולות אשר בוצעו כלפי העותר, וכי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שלא לגלותה.

בנוסף, קיים שיתוי בהגשת תעודת החיסיון, הגם שהתעודה נחתמה חודש עובר להגשתה, ככלל תעודת חיסיון הוגש עם הגשת כתב אישום אלא אם נתבקשה הארכת מועד מבית המשפט להגשת תעודת חיסיון וביא המשפט נעתר לבקשה, וכי יש לדחות את הבקשה לצירוף תעודת חיסיון מטעמים של שיתוי בלתי סביר ואי מתן הנמקה לבית המשפט.

בנסיבות האמורות, מבקש עותר 2 להורות כאמור על הסרת החיסיון, ובככל זה את מועד מסירת המידע הרלוונטי להגנת עותר 2 שהנו בבסיס הגנתו, בלעדינו נמנעת הגנה סבירה לעותר 2 שכן קיים פוטנציאל ראייתי גדול לטובת עותר 2 ויש להעדיף את הסרת החיסיון על פני הפגיעה באינטרס הציבורי הנובעת מחשיפותו.

מנגד, ב"כ המשיבה, טוענת כי טענת עותר 2, לפיה בתיק החקירה לא מצויה כל ראיה בדבר מידע מודיעיני, אינה נכונה שכן כבר בהגשת כתב האישום ציינה המאשימה במסגרת רשימת עדי התביעה כי קיימת תעודת חיסיון בתק אשר מצויה בהליכים (ע"ת 20), וכי מדוברות השוטרים המצויים בתיק החקירה וצולמו עבור העותר 2 עולה ברור בעקבות מידע מודיעיני. אף מסתק האפריפראזה היה בחומר החקירה, אך בשל טענות העותרים כי לא קיבלו, דאגה המאשימה להעביר את המבוקש בצירוף תעודת החיסיון.

המאשימה מסורת כי תאריך מסירת המידע הוא ביום 12.1.16.

בנסיבות האמורות, סבורה המאשימה כי גובר האינטרס הציבורי על פני אינטרס הנאשם וכי אין בחשיפת המידע כדי לתרום להגנתו ומבקשת לדחות את הבקשה.

לאחר שמיעת הצדדים, הלטמט לקיים דיון במעמד צד אחד, בלשכתי, ולשמוע פרטים מפי קצין המודיעין בוריס ברדין ורכז המודיעין, שמחי גבריאל, בכדי לבגש את המסקנה המתבקשת בנסיבות העניין.

דיון והכרעה

- בסעיף 45 לפקודת הראיות, שכתרתו - חסיון לטובת הציבור, נקבע:
"אין אדם חייב לסמוך, וביא המשפט לא יקבל, ראיה אם השר הבעד דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עוללה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית משפט הדן בדברו, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה כי יש צורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין לא לגלותה".
- השאלה היא האם מדובר בראיה שעשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, אם על ידי ביסוס טענות ההגנה, ואם על ידי כרוסום משקלן של ראיות התביעה, ודרושה להגנת הנאשם.
- מכאן שאם החשיבות של הראיה החסויה להגנה היא חשיבות שולית או זניחה, רק אז יש מקום לעריכת האיוון הקבוע בפקודה. אתהערכת מידת האפקטיביות של הראיה החסויה להגנת הנאשם במסגרת חיבה זו, יש לבחון לפי יריעת המחלוקת בין הצדדים, הבחינה מטבעה הינה פרטנית לגופו של תיק, יש לבחון את שדה המחלוקת שבין התביעה לבין הנאשם, ואת מקומה של הראיה וחשיבותה היחסית בשדה זה, ולאזן את חשיבותה היחסית של אותה ראיה בהתייחס לקשת האפשרויות בין חשיבות אפסית לבין חיונית מרובה. משנקבע משקל זה יש להשוות למשקל האינטרס הציבורי למנוע את החשיפה, אם הראשון עולה על השני יש לצוות על הגילוי (בש"פ 1924/93 משה גרינברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מז (766, 770, 771 (1993)).
- בבש"פ 838/84 לבני ואחרים נגד מדינת ישראל, פ"ד לח (3) 729 נקבע:
"עשיית צדק בהקשר זה משמעותה גילוי הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדיון, על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל חסיון, חיוני להגנת הנאשם, כי אז בוודאי, הצדק דורש את גילויו, ושיוקל זה עדיף על פני כי שיוקל ביטחוני אפשרי... עדיף זניחו של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראיה שיש אינטרס בטחוני שלא לגלותה, על פני הרשתתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראיה חסויה..."

על מנת שניתן יהיה לבחון את שני הצרכים הללו ולאזן ביניהם, יש צורך לאתר את חזית המריבה בין בעלי הדיון, שלכאורה ניתן יהיה לערוך את האיוון. חזית המריבה נחשפת לאחר בחינת גרסת התביעה, כי נשאה ליד ביטוי בכתב האישום, אל מול גרסת ההגנה.

מן הכלל אל הפרט

- כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות כפי שפירטתי בפרק המבוא.
- השר בלתיסחון פנים הוציא תעודת חסיון (סומנה א/מ.א), לפיה אין לגלות כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות אדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 273-16-0020 (סומנה א/מ.א) לרבות שעת מסירת המידע וחלק מתוכן המידע כמפורט להלן: שורות 3-4 במלואן.
- כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות תוכנו של חומר החקירה המסומן א' 1, לרבות פעולות החקירה המתועדת בו.
- לאחר ששמעתי את טענות ב"כ עותרים 1 ו-2, נפגשתי בלשכתי עם התביעה ועם קצין המודיעין בוריס ברדין ורכז המודיעין, שמחי גבריאל, בחנתי את הראיות החסויות ואת טיעוני המשיבה. יצוין כי במהלך הדיון במעמד צד אחד נרשם פרוטוקול חסיו בכתב די.
- הפרוטוקול החסיו של התביעה יוכנס למעטפה אשר תשמר בכספת בית המשפט.
- אציין שבבחינת חשיבות הראיה על רקע טענות ב"כ העותרים 1 ו-2 ויריעת המחלוקת, הרי שדו"ח ידיעה שמשפחה 16-0020-273, זהות המקור, שעת מסירת הידיעה וחומר חקירה המסומן א' 1 לא יכולמלטיע להגנה בכל הקשור לכתב האישום המיוחס לעותרים.
- מנגד, קיים אינטרס ציבורי חשוב שבשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, אשר, כטענת ההגנה, עלול להיפגע פגיעה אנושה באם אענה לגילוי הראיות, זאת אל מול אינטרס ההגנה שבמקרה דן החשיבות לחשיפה לצורך מיצוי ההגנה היא כאמור אפסית.
- בהתחשב באינטרס הציבורי ובצורך בשיתוף פעולה עם המשטרה, מחד, ובבחינת הראיה החסויה בראי ההגנה, מנגד, לא מצאתי שיש פגיעה בהגנת הנאשם, שכן מדובר בסיוע אפסי. על כן, לא מצאתי לנכון להורות כמבוקש.
- באשר לטענת ב"כ עותר 2 לעניין השיהוי בהגשת תעודת החיסיון, אכן המצב הרצוי כי תוגש תעודת החיסיון עם הגשת כתב האישום, בנסיבות המקרה לא מצאתי לנכון לדחות את הבקשה לצירוף תעודת החיסיון.

סוף דבר

11.לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ובחנתי את החומר החסוי על פי אמות המידה הנדרשות, אין מקום לקבל את העתירה, והיא נדחת.

המזכירות תמציא בדחיפות העתק מהמלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

